

ILIADA, ODISEEA, ENEIDA
Repovestite de George Andreescu

ANDREAS PRINT

ILIADA ODISEEA ENEIDA

Repovestite de
GEORGE ANDREESCU

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDREESCU, GEORGE

Iliada, Odiseea, Eneida / George Andreescu - București:
Andreas Print, 2015

ISBN 978-606-8271-83-5

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2015

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare și copertă: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 14.04.2015

Coli tipar: 15

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

ILIADA (HOMER) / 7

Mărul de aur / 7

Mânia lui Ahile / 15

Andromaca și Hector / 34

Foc la corăbii / 49

Împăcarea lui Ahile / 61

Moartea lui Hector / 68

Ultimele zile ale Troiei / 78

ODISEEA (HOMER) / 81

După arderea Troiei / 81

Ciclopul Polifem / 85

Circe vrăjitoarea / 90

Zei își amintesc de Ulise / 105

Călătoria lui Telemah / 110

Întoarcerea lui Ulise pe mare / 119

În Itaca / 132

Ziua răzbunării / 147

Pace în Itaca / 152

ENEIDA (VERGILIUS) / 157

Arderea Troiei / 157

Rătăcirea pe mare / 171

La Cartagina / 179

Infernul / 199

În Italia / 206

Lupta cu Turnus / 216

Moartea lui Turnus / 226

ILIADA

HOMER

MĂRUL DE AUR

Povestea spune că odinioară, în Grecia străveche, pe culmile înnoirate ale muntelui Olimp, sălășluiau zeii nemuritori, feriți de iscoditoarele priviri omenesti. Acolo, în palatul de cleștar al lui Jupiter-Zeus, mai-marele între zeii, s-a pornit într-o seară o petrecere cum n-a mai fost. Zeii toți s-au adunat în sala măreață a palatului, ci numai pe Discordia, pe zeita vrajbei, pe buclucașa Eris, nu s-a gândit nimeni s-o poftască.

Dar cruda zeiță a aflat la vreme de petrecerea zeiască și s-a răzbunat cumplit. Și iată cum: în toiul petrecerii, ea deschise cu trăsnet ușile de aramă ale palatului străveziu, se opri în prag și privi îndelung, batjocoritoare, asupra zeilor fără de griji. Unii dănțuiau, alții cântau sau râdeau în hohote. Văzând-o împietrită în ușă, firoasă cum era, cu șerpi în păr și cu panglici însângerate pe frunte, zeii înghețară de spaimă, cât erau ei de mândri și de puternici. Știau doar că au mâniat-o, și acum se așteptau la crunta ei răzbunare.

Minune însă! De astă dată zeița vrajbei nu se clinti din ușă, oricât o îmbie preamăritul Jupiter cu rugăminți de iertare. Ea scoase din sân un măr de aur, îl ridică în văzul tuturor, apoi îl aruncă în mijlocul dănțuitoarelor, strigând: „*Celei mai frumoase dintre voi!*“ Și fără să mai rostească o vorbă, Eris-Discordia se duse în treburile ei – și dusă fu.

Dar cine ar putea crede că mânia ei s-a mistuit așa de lesne? Vai, cum se leagă întâmplările lumii una cu alta! Dintr-o vorbă dulce, o mare năpastă căzu pe capul zeilor, dar mai cu seamă pe bieții oameni, cu nimic vinovați de jignirea adusă crudei zeițe. Eris plecase, dar zeii își pierduseră voia bună, dansurile încetară, muzica se stinse, hohotele amuțiră. Presimțirea primejdiei nu-i mai părăsi după aceea pe zei. Până și frumoasele zeițe .nu mai cutezară să ceară mărul pentru a se fâli cu frumusețea lor.

Trecură zile, poate și săptămâni, iar mărul nu fu dat nimănui! Dar într-o bună zi se înfățișă lui Jupiter fiica sa Venus-Afrodita, frumoasa între frumoase, zeiță a dragostei și a frumuseții, născută din spumele mării. Venus ceru tatălui ei ceresc mărul de aur, socotind că nimeni nu poate fi mai frumoasă decât ea. Tatălui atotputernic i se lumină chipul de zâmbet, văzând pe fiica sa iubită, și nu lipsi mult să-i întindă mărul. Dar atunci sosi val-vârtej Palas-Atena-

Mineva, frumoasa zeiță a înțelepciunii. Minerva ceru și ea mărul de aur.

Jupiter, cu inima împărțită între două fiice atât de dragi, sovăi îndelung și păstră tăcere. Dar după ele se ivi, cu înfașurare semeață, frumoasa Hera-Iunona, soția cicălitoare și geloasă a lui Jupiter-Zeus. El nu mai știe ce să spună. Era frumoasă Venus, dar nici celelalte nu erau mai prejos.

– Dragele mele, zise el până la urmă, de ce să vă judec eu pe voi? Nu ar fi mai bine oare să cerem părerea altui zeu, care să nu aibă de judecat o soție și două fiice, tot atât de frumoase și de dragi inimii sale?

Și Jupiter își îndreptă privirile către zeii de față, întrebându-i: „Cine dintre voi vrea să fie judecător?“. Zeii coborâră privirile în pământ și, unul câte unul, se risipiră în palat. Știau ei ce înseamnă să se pună rău cu zeițele cele mari, și mai ales cu Hera-Iunona!

– Iată, zeii nu vor să judece, zise Jupiter. Căutați mai bine un om pământean care s-o facă!

Zeițele se învoiră și porniră în zbor să caute un om. Venus-Afrodita îl găsi cea dintâi. Era un ciobănaș frumos, cu ochi albaștri și plete bălaie pe care ea, când călătorea dincolo de mare pe țărmurile Troiei, îl vedea adesea trecând cu albele sale oițe. Îl chema Alexandru-Paris și era al doilea dintre cei cincizeci de copii ai Hecubei și ai bătrânului Priam, regele Troiei. Și era tânărul Paris un arcaș neîntrecut. Și era vestit prin curajul cu care întâmpina fiarele la vânătoare. Dușmanii Troiei se temeau de el. Fecioarele troience îl pierdeau din ochi și îl urmăreau în visurile lor de tinerețe. Zeița Venus-Afrodita ieși în calea mândrului arcaș în toată strălucirea ei zeiască. Ci, viteazul Paris nu se înfricoșă; el ridică ochii cutezători și întâlni privirile zeiței, care-i vorbi astfel:

– Preafrumosule arcaș, nu socotești oare că ți-a venit și ție odată vremea să mai părăsești codrii și turmele? Nu ai simțit niciodată bătând în pieptul tău o inimă dornică de iubire? Vai, dacă ai fi văzut vreodată pe fiica lui Jupiter și a Ledei, pe Elena cea născută dintr-un ou, și care trăiește acum la curtea lui Menelau, regele Spartei! Nici poveștile străbune nu pomenesc vreo zână frumoasă ca ea. Dacă vrei s-o asemuiești cu cineva, apoi numai cu zeița frumuseții îi poți afla asemănare.

– Vai, gemu Paris, dacă ar fi frumoasă ca tine, cum aș iubi-o! Dar de ce să mă îmboldești cu un simțământ care niciodată nu va găsi împlinire?

– Spune-mi doar, frumosule ciobănaș, dacă te îmbie gândul s-o vezi măcar o dată pe fiica Ledei! Ceea ce va urma îți va arăta cât de mare este puterea mea și a fiului meu. Cine nu știe că micuțul meu Eros-Cupidon e în stare să-l țintească și pe tatăl nostru ceresc cu săgețile vrăjite ale iubirii? Te voi face fericit, viteazule arcaș. Cea mai frumoasă femeie va fi a ta. Dar mai întâi te rog să-mi îplinești o rugămintă. Iată! Minerva, Iunona și eu căutăm un judecător care să hotărască cine este mai frumoasă dintre noi. Celei mai frumoase, el îi va dărui mărul de aur pe care Jupiter îl ține acum în păstrare. Și pentru ca judecata să fie nepărtinitoare, tatăl nostru ceresc a poruncit ca un om muritor să judece între noi, iar nu un zeu. Iată ce glorie nemuritoare te așteaptă, frumosule Paris! Vei fi judecătorul zeilor. Nici un om nu a primit până acum atâta cinstire de la noi.

– Voi îndeplini rugămintea ta, zeiță, răspunse arcașul.

Și așa s-a întâmplat că Paris cel frumos urcă într-o zi către împărăția lui Jupiter, pe muntele Ida, împreună cu Hermes-Mercur, trimisul lui Jupiter și curier al zeilor. Judecând între cele trei zeițe, Paris n-a stat prea mult pe gânduri, ci a întins Venerei mărul, zicându-i:

